

Vier Vrije Voeten

Een romantische voettocht van 's Hertogenbosch naar Zuid-Italië
door Guus Wesselink en Riet van Laake

Wanneer je met z'n tweeën op pelgrimsreis gaat en je concludeert achteraf: 'Riet en ik zijn samen een intense levenservaring rijker. En die ervaring is groter dan alles wat we daarvoor ooit hebben gedaan of gevoeld', dan is het logisch dat als je een boek over die pelgrimsreis schrijft, je de essentie van die bijzondere ervaring in woorden probeert te vangen. Dat kan alleen als je niet alleen je ervaringen beschrijft maar een tekst componeert waarin ervaring en beleving met elkaar verweven zijn. Als schrijver van een reisboek dat ook interessant is voor onbekende lezers zie je je dan gesteld voor een complexe taak: Het in vlotte stijl beschrijven van de reis en de belangrijkste ervaringen. Ervaringen verweven met gedachten, emoties en eventueel beschouwingen. Dat betekent veel schrijven, flinke stukken schrappen en herschrijven, soms meerdere keren omdat het verweven van verschillende soorten teksten ingewikkeld is. En omdat je ervoor moet waken dat je verschillende onderwerpen niet dubbel behandelt.

Guus Wesselink en Riet van Laake hebben in dit reisboek op een duidelijke manier ervaring en beleving met elkaar verweven. De ervaringen zijn beschreven door Guus. Ze worden afgewisseld met belevingsteksten van Riet die als cursieve teksten zijn ingevoegd. Voordeel van deze keuze is dat de tekst door twee mensen geschreven is en dat er veel belevingsmomenten in staan. Maar er is ook een nadeel: de beleving wordt vanuit één persoon beschreven. Riet leer je aardig kennen, Guus helaas een stuk minder.

En terwijl ik dit opschrijf realiseer ik me dat dit niet helemaal waar is. Ook Guus schrijft af en toe over zichzelf, terloops bijna. Zoals op bladzijde 65: 'Beiden constateerden we dat je niet alleen een met spulletjes gevulde rugzak mee op pelgrimsreis neemt maar ook je karakter. 'Mijn valkuilen zijn onder andere dat mij nooit wat mankeert en dat ik een kort lontje heb.'

Maar toch.

Het boek telt 254 bladzijden en is verdeeld in 18 hoofdstukken. In 13 hoofdstukken wordt de reis beschreven. De andere hoofdstukken zijn gewijd aan kennismaking, aanleiding, voorbereiding en nabeschuiving.

Het verslag is in vlotte stijl geschreven. Het leest lekker en veel onderdelen zijn leuk om te lezen. Ieder hoofdstuk heeft een titel en de hoofdstukken zijn weer onderverdeeld met tussenkopjes die de leesbaarheid en de overzichtelijkheid ten goede komen. Tekst wordt regelmatig afgewisseld met (zwart-wit) foto's, ook enkele kleurenfoto's en dat is plezierig.

Als lezer die vrijwel dezelfde tocht heeft gelopen, is het helemaal leuk om dit boek te lezen. Dikwijls herkenning. O, ja daar hebben jullie ook gelopen en... dat vonden jullie dus ook vervelend of juist bijzonder.

Riet en Guus hebben flink wat problemen moeten oplossen. Zo krijgt Riet na veertien dagen een scheenbeenontsteking. De meesten geven met zo'n blessure op. Riet niet. Guus en Riet nemen enkele dagen rust en kunnen daarna voorzichtig verder. Overigens zo'n blessure krijg je niet zo maar. Het advies om zo'n lange voetreis vooral in het begin rustig aan te doen, blijft recht overeind. Laat het lichaam wennen aan dag in dag uit lopen, ook als je je goed voorbereid hebt.

Jammer vind ik dat Guus en Riet weinig ervaringen over hun pelgrimonderkomens laten weten. Als je over de Via Francigena loopt en je ontmoet niet Don Giovanni in Aulla met zijn pelgrimsmuseum, of Father Brian in San Gimignano in dat prachtige klooster, of zuster Ginetta in Siena die over haar pizzabakkerverleden praat, of Don Renzo in Campagnano die priesters opleidt, dan mis je belangrijke ontmoetingen, en wat je je daardoor ook ontzegt zijn de ontmoetingen met medepelgrims.

Tenslotte. De titel: Vier vrije voeten. Mooie titel. Kort, krachtig, informatief, allitererend. En de ondertitel: Een romantische voettocht naar Zuid-Italië. Intrigerend want het roept een vraag op: romantisch? Hoezo romantisch? Het boek geeft daar duidelijk antwoord op, evenals op de vraag waarom Guus en Riet naar Pietrelcina lopen.

Samenvattend: een welkome aanvulling in de reisbibliotheek van boeken over pelgrims naar Rome. Leuk om te lezen mede omdat het in een vlotte stijl geschreven is.